

GAŠTANKO

január - marec

ŠKOLSKÝ ČASOPIS
ZŠ s MŠ ODBORÁRSKA 2, BRATISLAVA

ŠKOLSKÝ ROK 2009/2010

Blahoželáme

vít'azom v recitačnej súťaži Šalianský Mat'ko

7.12.2009 sa konalo školské kolo v recitácii povestí. Všetci súťažiaci predviedli výborné výkony. A kto zvíťazil???

1. kategória: 1. miesto - Amita Diarra 3.B
2. miesto - Lucia Burgerová 2.A
3. miesto - Tereška Spáčilová 3.B
Dominika Martinkovičová 3.B
2. kategória : 1. miesto - Darina Hudecová 5.A
2.miesto - 4.A
3. miesto - Kristína Šaňáková 5.A
3. kategória: 1.miesto - Barbora Sláviková 7.A
2. miesto - Simona Szilliová 6.A
3. miesto - Veronika Molnárová 7.A

Víťaz z každej kategórie postupuje do obvodného kola

do 1. ročníka celoslovenskej súťaže

„Svätoplukovo kráľovstvo oživa“

Súťaž vyhlásila ZŠ Šintava pod pod záštitou predsedu vlády SR p. Róberta Fica

A ako sa umiestnili????

Svätopluk a stroj času

2. Miesto - napísali Adriana a Noro Štefánkovi (9.A, 7.A)

Celé sa to začalo vedeckou výstavou, ktorú sme s bratom Norom navštívili. Na výstave bolo veľa známych vynálezov a vedcov z celého sveta.

Zrazu sa kdesi z diaľky ozval hlas, ktorý lákal ľudí k sebe. Zareagovali sme na to aj my a okamžite sme sa pohli za húfom ľudí. Dostali sme sa do veľkej miestnosti, v ktorej bol prístroj, ktorý vyzeral ako pozváraný šrot, celé to vyzeralo ako nejaká stará haraburda. Okolo pobežoval malý útlý dedko s dlhou bielou bradou a hustým bielym obočím. Na očiach mal veľké okuliare, ktoré posmešne nazývame „popolníky“, na tvári mal veselý výraz. Telo mu obopínal dlhý biely plášť, ktorý mu siahahal až po členky. Jednoducho dedko-vedec ako z rozprávky. Veľmi nás zaujal, a preto sme ostali stáť ako obarení.

Odrazu k nám prehovoril milým hlasom a predniesol nám výklad o svojom vynáleze, ktorý je schopný dostať nás do každej doby, na ktorú si len spomenieme. Všetkých vyzval, aby si vybrali dobu, do ktorej by sa radi pozreli. Zvedavo sme sa obzerali okolo seba, nikto sa nehlásil. Čím to je??? Žeby boli ľudia takí unesení vedcovým výkladom??? Alebo sa boja ísť do inej doby??? Strhla som sa, keď sa ozval hlas, ktorý som veľmi dobre poznala. Áno, bol to môj brat. Vynálezca ho zavolať k sebe a pochválil jeho odvahu. Noro mu povedal, že by sme sa radi išli pozrieť na Veľkú Moravu do doby, v ktorej žil Svätopluk. Vedec sa usmial popod fúzy a povedal: „Tak si sadnite, deti zlaté.“ Oči mi skoro z jamiek vypadli. Absolútne som sa nevedela ani pohnúť. Zrazu som sa ocitla v stroji času. Ešte nás stihol upozorniť, že sa nesmieme od neho vzdáľovať a že máme len 3 hodiny na návrat. Celkom vydesená som sa pozrela na brata, ale ten na mňa len veselo zažmurkal a dal signál vedcovi, aby to spustil.....

Nastala tma. Zovšadiaľ sa ozýval náramný buchot, okolo iskrili farebné hviezdičky. Po chvíľke sme zbadali vysoké stromy, rozsiahle lúky a polia. Od strachu sme zavreli oči a očakávali to najhoršie. Ozvala sa strašná rana. Párkrát s nami treslo a ocitli sme na pevnej pôde. „Au, au, au, ale som si dobre obúchala hlavu!“ vyhrklo zrazu zo mňa. „Typická baba,“ sucho skonštatoval brat. Zablúdela som sa naňho a okamžite som sa začala smiať. „Čo ti je smiešne?“ opýtal sa trochu podráždený. „Ty,“ odpovedala som s nekončiacim smiechom. „Pozri sa na seba, ako si oblečený.“ V tej chvíli sa začal smiať aj on. Boli sme oblečení ako poddaní.

Ako na povel sme sa obaja zahľadeli rovnakým smerom. Zrak nám padol na týčiaci sa stredoveký hrad pred nami. Bol obrovský. Strechu zdobili vyrezávané ornamenty. Steny žiarili zlatou farbou. Nad vstupnou bránou bolo veľkým staroslovienskym písmom napísané: *Ak ideš so zlou správou, tak ani nežiadať o povolenie vstupu!* Pred bránou bol spustený mohutný drevený most. Váhali sme, či máme po ňom prejsť. Opatrne sme sa presúvali vpred. Čím viac sme sa približovali k bráne, tým viac som si nebola istá, či robíme dobre. Zrazu sa zjavili mohutní strážcovia, ktorí mali ťažké halapartne. Hrubým hlasom sa spýtali, kto sme a čo tu robíme. Požiadali sme ich o stretnutie so Svätoplukom. Keď si nás dôkladne poobzerali, zobrali nás do Svätoplukovho kráľovstva. „Aká krásna, aké bohatstvo,“ šepkala som si pod nosom. Vtedy mi niekto zakašľal tesne pri uchu. Skoro som dostala infarkt. Keď som sa otočila, nevedela som, čo mám urobiť. Či si kláknúť, alebo podať ruku, či povedať dobrý deň? Áno, bol to on. Za mnou stál sám Svätopluk.

Vysoký starší pán. Dlhšia brada a husté obočie. „Odkiaľ ste, čo vás ku mne privádza?“ smeroval otázky práve mne. Roztraseným hlasom som ho poprosila, či by sme nemohli ísť niekam porozprávať. Zaviedol nás

do veľkej mramorovej sály, ktorú používal ako pracovňu. Bola nádherná a veľkolepá, vyzdobená loveckými trofejami a všade okolo hrejivým svetlom žiarili sviečky v strieborných svietnikoch. Rozpovedali sme mu svoj príbeh. Svätopluk netajil svoj obdiv nad našou smelosťou a odvahou ísť až za ním. Boli sme veľmi hladní, a tak nám ponúkol obed, ktorý bol naservírovaný na dlhokánskom vyrezávanom drevenom stole a prehýbal sa pod samými dobrotami. Od chrumkavo vypečeného prasiatka, až po lahodné prepeličie pochúťky. Jedlo bolo také vynikajúce, že nám ani nevadilo, že ho musíme jesť holými rukami. Po výdatnom obede nám ochotne poukazoval celú ríšu. Presúvali sme sa cvalom na nádherných koňoch a v pohodlných sedlách. Cítilli sme sa ako kráľ a kráľovná. Zabudla som spomenúť, že Svätopluk nás na tú vychádzku patrične vyobliekal, aby nemusel každému vysvetľovať, prečo toľko času venuje bezvýznamným poddaným. Mala som na sebe šaty dvornej dámy a brat lovecké nohavice a krásnu vyšívanú košeľu. Cítilla som sa ako v rozprávke.

Svätopluk nás pochválil, že sme veľmi dobrí súrodenci, keď sme sa vydali spoločne na taký riskantný výlet. Spomenul, že aj on má deti. Troch synov. V jeho hlase bolo cítiť smútok, keď rozprával, o ich častých sporoch a malej súdržnosti. Obával sa, čo bude s jeho ríšou, keď on už nebude. Nevedel sa rozhodnúť, komu zverí toľkú zodpovednosť. Najšikovnejší sa mu zdal Svätopluk, ale mal obavy, či ho budú rešpektovať aj jeho bratia. Pri rozprávaní sa mu prehlbovala vráska na čele. Nám bolo jasné, že ho trápi osud ríše. Poradili sme mu, aby im vysvetlil dôležitosť súdržnosti medzi bratmi na príklade s troma prútmí. Ako isto viete, poslúchol nás až na smrteľnej posteli. Nám už bolo vtedy jasné, že obrovská a mocná ríša sa kvôli nezhodám medzi bratmi stane ľahkou korisťou okolitých nepriateľov. Za pokus to stálo. Pri obhliadke Svätoplukovej ríše čas rýchlo plynul. My sme sa cítili výborne. Vôbec mi nenapadlo, sledovať čas. A vôbec. Nemala som ani ako, lebo hodinky sme nemali. V tom okamihu sa brat opýtal Svätopluka, či náhodou nevie, koľko je hodín. Svätopluk a pozrel na slnečné hodiny, umiestnené na kostolnej veži. A my sme zistili, že máme len pol hodinu na to, aby sme stihli odcestovať späť do súčasnosti.

Okamžite sme otočili kone a uháňali sme späť. Stihli sme prísť len tak- tak. Pri stroji času sme sa rozlúčili a poďakovali sa za zaujímavý deň. Svätopluk bol potešený našou návštevou z ďalekej budúcnosti a uistil nás, že ho veľmi teší náš záujem o históriu jeho ríše. Rozlúčili sme sa.

Nasadli sme do stroja času. Netvrdím, že to bolo bez obáv o naše životy. Nestihli sme sa ani poriadne usadiť, stroj sa začal chvieť a pomaly sa dvíhať. Kývali sme si dovtedy, kým sme sa nestratili v šedej hmle. Opäť to isté. Tie isté iskierky, tá tma, chvalabohu, všetko tak, ako má byť. Už sme len dúfali, že sa vrátíme tam, kde sme začínali. „Počuješ to?“ opýtala som sa brata. Pristáli sme na tom istom mieste, odkiaľ sme štartovali. Stál tam ten istý vedec a tí istí ľudia. Všetci mali na tvári úsmev od ucha k uchu a boli veľmi zvedaví na to, čo im porozprávame. Keď sme vystúpili, vykrikla som: „Naozaj sme boli v minulosti!“ vedec s veľkým úsmevom na tvári spokojne pokyvkával hlavou, pretože bol rád, že jeho stroj funguje. Zrazu nás niekto z davu vyzval, aby sme porozprávali, čo sme zažili. A tak sme spustili. Spolu s bratom sme sa dopĺňali. Keď sme skončili, poďakovali sme sa vedcovi za to, čo vynašiel a za to, že nám spestril deň. Keď sme už boli prichystaní na odchod, zrazu za nami zakričal: „Niečo ste si tu zabudli“ Brat sa okamžite otočil a bežal k stroju. A naozaj, na sedadle ležala brošňa s portrétom Svätopluka, ktorú som mala pripnutú na šatách dvornej dámy.

Veľmi som sa potešila, že nám ostala aspoň nejaká pamiatka na tento vzrušujúci deň, lebo bez tej brošne by ste nám ani vy neuverili, že sme sa naozaj stretli so Svätoplukom.

Ríša mojich snov

Čestné ocenenie poroty – napísala Veronika Molnárová (7.A)

To bol ale dlhý deň. Ľahla som si do postele a ešte chvíľu som rozmýšľala, či duchovia existujú. Vtom som zaspala. Zrazu som sa ocitla v akomsi starom meste. Pozrela som sa na seba: bola som oblečená v starodávnych šatách a vlasy som mala spletené do úzkeho vrkoča.

To je ale čudné. „Prepáčte, ale kde to som?“ spýtala so sa zavalitej panej, ktorá išla po ulici. Tá na mňa iba pozerala. Asi mi nerozumela. Obzrela som sa. Za mnou išiel mladý vojak na koni. Spýtala som sa : „Kde to som, prosím?“ „Toto je predsa Veľkomoravská ríša kráľa Svätopluka.“ nečakane odvetil. „Aha! Vlastne, ty brd’o, práve sme sa o ňom učili na dejepise! A ako som sa sem vôbec dostala?“ „To neviem, ale teraz už musím ísť do zámku. Nechceš sa ísť pozrieť so mnou?“ spýtal sa. „Rada pôjdem,“ odpovedala som. Cválali sme na koni cez dlhé uličky a míňali sme krásne starodávne domy. Predo mnou sa objavil nádherný, veľký zámok s vodnou priekopou. „Padací most!“ zakričal vojak a vtom sa spustil malý padací most. Prešli sme cezeň . Keď sme vošli do zámku, zliezli sme z koňa. „Idem ho dať do stajne. Ty tu počkaj a nič nevyved’!“ upozornil ma vojak. „ Mhm-hmm, mimochodom ja som Mojmír. „ Mojmír? Nebol Mojmír jeden zo Svätoplukových synov?“ robila som si nádeje. „ Nie bol, ale je. A nie, ja nie som jeho syn. Mojmír, syn kráľa, je márnivý a panovačný.“ Odpovedal zarazene na otázku. „ Aha... A ja som Veronika.“ Povedala som a so smiechom so sa uklonila. Po malej chvíli sme už kráčali po schodoch do Svätoplukovej komnaty. Mojmír mu mal odovzdať nejakú správu. Vyšli sme konečne hore. Načiahla som sa zaklopať. „ Klop, klop!“ ozvalo sa. „Ďalej!“ zakričal Svätopluk. Chytila som kľučku a vtom: „CRRRRRRN!!!“ Preľaknutá som kľučku pustila, akoby pálila. „ Vy tu máte nejakú sirénu?“ vyľakane som pozrela na Mojmíra. „ Nie, čo je siréna? Ja nič nepočujem.“ Začudoval sa. „CRRRRRRRRNNN, CRRRRN!“ opäť niečo zazvonilo , ale ešte hlasnejšie a vtedy som ...

“Kde to som?“ otvorila som oči. Ležala som vo svojej posteli. Zaklapla som budík. “Hmmm. Snívало sa mi o Veľkomoravskej ríši. Fíha! Len škoda, že som nevidela toho Svätopluka, ale aspoň že som ho počula.

Protidrogový koncert

Cvak“, ozvalo sa z „označovača“ lístkov po tom, ako som doň strčila lístok. Cesta netrvala dlho a našťastie bola bez problémov. Vystúpili sme a ešte museli prejsť podchodom. „ Konečne tu sme“, vydýchla som si, keď už všetci stáli pri Istropolise. Museli sme však chvíľku čakať, lebo v koncertnej sále bolo ešte plno. Keď skupina dospievala, deti zo sály sa tlačili von. Po ich odchode sme sa nahrnuli sály my. Všetci sa pousádzali a koncert sa mohol začať! Najprv sa nám predstavili. Volajú sa ZAPCHAJ UŠI UTEKAJ. Hlavný spevák je zo skupiny Aya. Potom začali hrať. Mali skvelé pesničky, bola sranda a spevák hovoril mnohým v sále do duše. Pesničky mali zaujímavé texty a boli tam použité rôzne efekty ako napríklad tlkot srdca a kardiostimulátor. Mne osobne sa koncert veľmi páčil, a myslím že aj ostatným.

VIETE, AKO VÝZERÁ „NAJKRAJŠIA VIANOČNÁ OZDOBA“

V decembri prebiehala súťaž o najkrajšie vianočnú ozdobu. Do súťaže sa zapojili žiaci z 1. aj 2. stupňa. Porota – každý žiak mohol hlasovať – si vyberala z 32 ozdôb. Vybrať si tú „naj“ bolo veľmi náročné.

A ktoré ste vybrali ako najkrajšie??

1. Lucia Vlčíková 4.B
2. 3.B + Karina
3. Denis Rebro 3.A
4. Veronika Molnárová 7.A
5. Katka Kostková 1.A

2.miesto

1.miesto

3.miesto

Blahoželáme a ďakujeme všetkým súťažiacim za krásne práce.

V ČERVENÁ ČIAPOČKA

Dňa 20.1.2010 sme boli na divadelnom predstavení Červená Čiapka.

Po dlhej ceste do Petržalky sa divadlo začalo. Najskôr prišli traja speváci, ktorí nám zaspievali po slovensky. Keď dospievali jeden začal rozprávať rozprávku. Ten druhý bol taký hlúpy, že nevedel povedať ani "Kde bolo, tam bolo." Keď už konečne začal rozprávať, tak táral úplne nezmysly. Začal takto: „Kde bolo tam bolo, bolo jedno kráľovstvo. V tom kráľovstve bývali Hannah Montanna, Jonas Brothers, H2o stačí pridať vodu Emma, Cleo a Rikki...

Druhému spevákovi sa to nepáčilo. Nechcel žiadne nezmyselné rozprávky, ale skôr také ako Janko a Marienka alebo Červená Čiapka.

Tak spevák začal rozprávať: „Kde bolo, tam bolo, bol jeden starý domček, v ktorom bývala Zuzana so svojou mamou. Zuzana mala v pondelok písomku z biológie. Keďže sa neučila, tak zavolať do školy, že jej stará mama je chorá. Lenže vtedy Zuzana nevedela, že v škole majú voľný deň, inak by ju pani učiteľka neuvoľnila. Aby to vyzeralo, že naozaj je babka chorá, tak jej odniesla jablko, ktoré akože vážilo 2 tony. Keď išla lesom, stretla vlka. Vlk sa jej pýtal :„Ako sa voláš, červená čiapka?“ „Zuzana.“ Odpovedala. „A kam ideš, červená čapica?“ pýta sa vlk. „ Po prvé, volám sa Zuzana. A idem k babke.“ „ A červená čapica, čo máš v tom košíku?“ „Jablko a volám sa Zuzana.“ Hovorí Zuzana. Potom Zuzana odišla a pobrala sa k babke. Ale vlk ju však predbehol. Naháňal babku po celom dome aj po celom lese. Napokon ju chytil a zožral. Vážil viac ako 100 kg. Potom si ľahol a čakal na červenú čiapku. ... a všetko sa odohrávalo tak, ako to už poznáme....

Rozprávka napokon skončila šťastne

Ale, čo bolo najzaujímavejšie? No predsa väčšina textu bola po anglicky. A predstavte si, že nám to ani troche navadilo. To nás presvedčilo, že aj vďaka našim angličtinárkam vieme dobre po anglicky. Takže - učme sa -lebo nevieme, kedy sa nám to zide.

Návšteva múzea

20. januára sme (7.,8.,9.ročník) navštívili Slovenské národné múzeum. Cestou sme sa nesprávali všetci podľa predstáv učiteľov, ale zvládli sme to. Dorazili sme do múzea, vyzbierali sa peniaze a pani učiteľky išli kúpiť vstupenky. Skôr ako sme vošli do výstavných miestností, rozdelili sme sa na tri skupiny. Naša skupinka začala od výstavy bábok, ktorá sa nazývala „S drôtom v hlave.“ Začali sme pri klasických menších bábkach rôznych rozprávkových bytostí, ale pomaly sa zväčšovali, až sme nakoniec prišli k bábkam, ktoré boli skoro také veľké ako my. Bola tam aj báбка bábkara, ktorý drží bábku. Bábky sa začali meniť z pekných rozprávkových bytostí až na čertov, príšery, a nehovoriac o tom, čo sa nachádzalo za čiernym závesom. Bola tam tma a svietili len vitríny a červené slabé svetlo. Nachádzali sa tam rôzni mučeníci a kostry. Po tejto výstave sme prešli stálej expozície múzea. Sú tam minerály, zvieratá od malej blchy až po najväčšie cicavce na našej planéte. Prešli sme na chorvátske národné zvyklosti, kde boli tekvice, betlehemy a tradičné kroje. A najlepšia a najzaujímavejšia výstava náš čakala na prízemí. Najprv sme však museli počkať asi 15 minút, pokiaľ z výstavnej miestnosti vyšli ôsmaci. Sprievodkyňa nám ukázala, ako funguje chaotické kyvadlo, perfektmobil, ktorý nefungoval a bol tak rozheganý po toľkom skúšaní, že nás musela upozorniť, aby sme točili slabo. Pravdaže naši chalani neposlúchli a guľôčky z perfektmobilu sme zbierali po celej miestnosti. Prešli sme na zaujímavejšiu časť výstavy a táto sa každému páčila. Prebral si nás mladý muž, ktorý nám ukazoval pokusy a začal pri vodíkovom aute. Pokračovali sme solárnymi panelmi a skončili pri plazmovej guli. Tá bola najlepšia. Keď sa dotkol gule žiarovkou, rozsvietila sa. Preniesol plazmu pomocou mince do obyčajnej žiarovky. Dotkol sa Filipa rukou po tom ako sa chytil plazmovej gule a kopla ho elektrina. Veľmi sme sa pobavili.

Obliekli sme si bundy, vyšli von ale už nás tam nečakal nikto iný iba 3 učiteľky a zopár žiakov. Išli sme do mesta. Všetci sme si sadli do McDonaldu a po 30 minútach sme sa vrátili električkou domov. Bolo nám super.

V. Molnárová, K.Sláviková 7.A

ZIMA

V

Padá sniežik, padá , do nášho dvora,
pod perinou bielou, ukryla sa hora.
Padá sniežik, padá, biely mäkký sneh,
pod me rýchlo, deti, na najbližší breh.

Vytiahnime lyže, vytiahnime sane,
už sú plné peria záhrady i stráne.
Biele vločky krúžia sem a tam,
radujme sa deti, zima prišla k nám.

Kopa snehu chlapcov láka, postavili snehuliaka.
Miesto oči uhlíky, na kabáte gombíky.
Bielučký je ako z múky, do okien sa díva z lúky.
Na kraj lesa, na kraj hory, velikánsky barak stojí.

Nos má z mrkvy v ruke drúk,
to je silák ako buk.
Snehuliak si prosí, dva mrkvové nosy,
vari chceš byť dvojnásý?
To sa predsa nenosí!

Paulínka Vronková 6.A

Zima to je krásny čas.
Keď ráno zobudí ma biely jas.
Všetko bielou perinou pokryté,
asi Perinbaba hore tancuje.

Čižmy, rukavice, šál si dám,
a rýchlo do parku utekám.
Tam veľké gule urobím
a z nich snehuliaka postavím.

Miesto nosa mrkvu sladkú,
čierne uhlie na jeho fráčku.
Ešte nejakú metličku,
postavíme ho pod jedličku.

Zima, sneh a mráz
v lete opustí nás.
Ale o rok je tu zas.

Laura Kratochvílová 6.A

KARNEVAL

(ako sa bavili deti z 2.B)

Bola som čarodejnica a páčila sa mi táto oslava a najviac sa mi páčila princezná a z chlapcov najviac ranger.
Ninka

Bola som Červená Čiapočka . Páčila sa mi princezná.
Dobre som sa vyšantila. **Viky**

Bola som princezná. Vyhrala som 2.miesto. Bolo tam veľmi dobre. Páčili sa mi mnohé masky, ale najviac Červená Čiapočka. **Ninka**

Bol som princ a mal som meč aj korunu , chutilo mi občerstvenie. V jednej súťaži som dokonca vyhral aj cenu, mal som nájsť lentilky v šľahačke. **Danko**

Vyhral som prvé miesto za masku, bol som kráľ. Vyhral som aj súťaž v jedení perníka, zjedol som ho prvý. ☺.Tiež sa mi páčili pani učiteľky. **Samko**

Bola som pirátka, dobre som si zatancovala, bola to skvelá zábava a vyhrala som v stoličkovej súťaži. **Laura**

Nechcel som byť žiadna maska, lebo otec mi povedal, že ja som dobrá maska. Ale karneval sa mi páčil a hlavne súťaže, tak možno budem naboďušie naozajstná maska. Prezlečiem sa za chameleóna. **Martin**

Bol som kostra a v ruke som mal kosu. Veľmi sa mi tam páčilo.
Libor

Bola som malá myšička, ktorá rada papá syr. **Emka**

Ja som bola posledný jednorožec. Mala som sa výborne a hrali nám tam pekné detské pesničky. **Sophinka**

Bola som za Kleopatru. Cítila som sa úžasne a ostatné masky boli tiež pekné. Dobre som sa najedla. **Evka**

Bol som čierny ranger a chutili mi koláče. Aj som súťažil. **Erik**

Bola som pirát a cítila som sa dobre, mala som pekný zážitok a najviac sa mi páčila Kleopatra. **Sárka**

PREČO SA GAŠTANKO TEŠÍ DO ŠKOLY?

Včera nám pani učiteľka povedala, že si na zajtra máme doniesť iba peračník a desiatu. Nikto nevedel prečo. Pani učiteľka nám prezradila, že budeme mať program. Na druhý deň som sa už strašne tešil do školy a keď som prišiel, na dverách bol napísaný program: Vlajky a tvary, karate, samuraj, Japonská kuchyňa, jedenie s paličkami. Keď sme vošli do triedy, boli tam študentky ktoré pripravili program. Najprv nás učili o samurajoch. Dozvedeli sme sa, že ich meče sú katany. Vraj každý niekomu slúžil, mali všelijaké pravidlá, a že sú väčšinou oblečení v čiernom. Potom sme robili z krepového papiera vlajku a znak Japonska a ešte sme si navzájom maľovali na tvár. Každý si mal vymyslieť meno, ktoré sa muselo končiť na hito. Ja som sa volal Egihito . Keď sme si pozeralo ich písmeňá , povedali nám, že majú 6300 znakov a 2000 sa naučia za 12 rokov a to im stačí, aby si prečítali knihu. Ukázali nám zelený čaj a ten hrozne smrdel a chutil ako voda. Robili sme dokonca aj shusi s morskými riasami , lososom , ryžou a tí čo nechceli lososa, dostali uhorku. Najprv sme sa ale museli naučiť jesť s paličkami. Na poslednej hodine sme sa učili karate od jednej študentky a bojovali sme ako sumovia. Nakoniec sme kreslili znaky a pani učiteľka zapísala všetkým študentkám do indexu samé Ačka. Bolo super!!

FRAN 4.B

No, viete prečo sa Gaštanko teší do školy? Preto ,lebo sa naučí strašne veľa vecí , ako my napríklad dnes. Bol to superný ,ale naozaj superný deň, lebo sme sa učili so študentkami o Japonsku. Japonsko má bielo-červenú vlajku. Ten červený kruh znázorňuje slnko, ktoré vychádza na východe. Potom sme si dali mená ako cisári a cisárovné. Ďalej sme sa naučili ako držať paličky na jedenie a ako sa pripravuje sushi, bola to náramná sranda. Mali sme súťaž o najkrajšie masky, ktoré sme maľovali my. Kreslili sme si aj znaky a písmo. A na konci sme hrali sumo. Bola to sranda. Pani učiteľka zapísala do indexu známky a každá študentka dostala A. No a bola tu aj televízia! Krásny deň!!

Lucka 4.B

Poviem vám, prečo sa Gaštanko teší do školy.

Lebo sa tam môže udiať mnoho pekných vecí. Napríklad ako u nás . Prišli študentky do školy a mali pripravený program. My - 4.B sme mali program VÝPRAVA DO JAPONSKA. Hovorili nám, čo sa v Japonsku robí , je a pije. Z krepového papiera sme vyrábali vlajky. Ale najlepšie bolo, keď nás učili ako jesť s paličkami a robiť sushi. Robili sme strašne veľa vecí. Nakoniec nás jedna študentka, ktorá je karatistka, učila správny postoj. Učili sme sa biť ako sumovia a každý sa bil s niekým. Ja som sa bil som Simonkou. Učili nás aj o samurajovi. Bolo to veľmi zábavné. Písali sme japonské znaky a keď som ochutnal jedno sushi, bežal som rovno ku košu. Každý si to mohol skúsiť. Potom sme si vybrali mená. Ja som si dal meno Kanhito. Neskôr nám ukazovali obrázkové slová. Moji spolužiaci boli v telke. Nie všetci iba Andrej a Kevin. Potom naša pani učiteľka zapísala študentkám do indexov „A“. Páčilo sa nám to.

Allen 4.B

Prečo sa gaštanko teší do školy

Skoro všetci, ktorí ešte nechodia do školy, si myslia, že v škole sa len učí. Nie je to pravda. V škole robíme zábavné veci, ako napríklad máme niekedy aj tematické dni a vtedy sa učíme zábavnou formou, čo si študenti pripravia. Napríklad jeden deň sme akože cestovali do Japonska. Najprv sme sa učili o samurajoch, potom sme robili vlajku a znak Japonska z krepového papiera. Robili sme sushi po Japonsky a učili sme sa jesť s paličkami. Každý si vybral jedno meno. Učili sme sa aj písať aj kresliť znaky po Japonsky. Moji spolužiaci Kevin a Andrej boli v telke. A potom sme sa učili hovoriť čísla. Neskôr sme sa pozerali fotky bojových umení, a neskôr sme si ich a vyskúšali. Keď sme sa otočili tak tam boli napísané znaky a čísla po Japonsky. Mali sme súťaž o najkrajšiu masku. Bolo to super!

Lucia N. 4.B

ANAKONDA

NA VÝSTAVU PLAZOV SI ZASPOMÍNALI ŽIACI 4.B

Na výstavu Anakonda sme sa pripravovali tak, že pani učiteľka nás učila reč hadov. Dávala nám aj rozkazy, ktoré sme museli splniť. Bola to sranda, keď sme sa cítili ako 3 metrová Anakonda...A potom sme sa ocitli na výstave. Pozorovali sme hady, pavúky a krokodíla, no a to najlepšie bola dvojhlavá korytnačka, ktorá sa stále hmýrila a chameleón, ktorý krútil očami kade-tade. Pani učiteľka bola natoľko odvážna, že si dala na krk 3- metrového škrtiča. Bol to neuveriteľný zážitok, na ktorý nezabudnem. Ten had bol obrovský, no na koniec ma pani učiteľka so Žofkou prehovorili, aby som ho pohladkala. Bol to prvý had, ktorého som pohladkala a bol ako kožená kabelka, verte mi. Keď sa niekto odvážil pozrieť na nechutného švába, tak bol frajer! Keď sme odchádzali, tak nám povedali, nech prideme nabudúce. Super výstava! Lucka 4.B.

V piatok pred jarnými prázdninami sme išli na výstavu Anakonda. Veľmi sa nám tam páčilo. Boli tam hady, plazy, pavúky, korytnačky a žaby. S Lucy a Franom sme chodili po rade, nič sme nepreskakovali. Keď sme prišli k dvojhlavému hadovi, Lucy sa spýtala: „Ten had má dve hlavy?“ Nebolo vidieť ani jednu. Lucy pozerala na jedálny lístok každého hada, skoro sa tam rozplakala preto, že každý had jedol myšky. Potom sme išli ku fotocentra, tam bol pytón na predaj. Odfotili sme sa a išli späť do školy. Žofia 4.B.

Keď sme prišli na výstavu Anakonda, prvé čo sme videli, boli reklamy na hmyz. Potom pani učiteľka kúpila lístky a išli sme pozrieť na výstavu. Fúúj, boli tam škorpióny, pavúky, tarantuly a iný hmyz. Počas výstavy si všimol môj spolužiak, že jedna tarantula chýbala. Ale nechýbala, len bola skrytá. Boli tam aj gigantické anakondy a aj veľký krokodíl. Naša pani učiteľka prekonala strach. Heuréka. Pani učiteľka sa dala odfotiť s veľkou anakondou. A to najlepšie bolo, že korytnačka mala dve hlavy! Blea :O Kevin 4.B.

Predtým ako otvorili výstavu, hrali sme vonku hry. Na žiarovky. Keď výstavu otvorili, všetci sme sa na to tešili. Videli sme veľa hmyzu a obojživelníkov. Tarantuly, hady, chameleóny. Jeden môj kamoš Samko zbadal, kde sa fotí s hadom. Ja som mal 10euro. Tak som sa odfotil. Bol som prvý, ktorý sa z našej triedy odfotil. Bolo to úžasné. Potom išla pani učiteľka. Hrozne sa bála. Aj ja som sa trochu bál. Bola ešte Žofka a Fran. Videli sme aj dvojhlavú korytnačku. Aj pytóna, ktorý mal 3 metre aj tarantuly. Ale potom sme videli strašného krokodíla. Museli sme na neho pozerieť cez malé otvory. Bol pod šmykl'avkou. Jašter nám dokonca vyplazoval jazyk. Allen. 4.B.

Keď som sa dozvedel, že ideme na výstavu, bol som veľmi šťastný! Kúpili sme si lístky a vošli. Cítili sme sa ako v džungli a bolo tam 300 živých zvierat. Boli tam anakondy, pytóny, jaštery, korytnačky, škorpióny, pavúky a ešte veľa zvierat. Ale najlepšie boli tieto zvieratá: dvojhlavá korytnačka, dvojhlavý had a krokodíl. Keď sme si všetko pozreli, tak sme sa mohli odfotiť s 25 kilovým a 3 metrovým hadom. Ja, Allen, Žofka a pani učiteľka. Ten had nás pevne chytil, akoby nás chcel zhodiť na zem a zaškrtiť. Potom sme si mohli niečo kúpiť. Bol to skvelý zážitok a bolo nám smutno, že sme museli odísť. Fran 4.B.

VÝSTÚPENIE V POLUSE

Pred zápisom do 1.ročníka sa predstavili naši žiaci v Poluse so zaujímavým programom , aby ukázali, čo vedia. Vystúpenie sa všetkým páčilo.

ZÁPIS PRVÁKOV

Usmiate tváre budúcich prváčikov nás presvedčili, že sa im u nás v škole páči. Všetci sa tešíme na september, keď ich privítame medzi školákmi.

EVŠ: VV - OBVODNÉ KOLO

1.miesto - Balog, Karasová, Veselá 1.A

2.miesto - Erik Lučan 2.B

3. miesto T. Búci

3. miesto L. Burgerová

1.miesto Madrová, Onděrová, Szócsová 7.A

Vít'azné výtvarné práce boli vystavené v KS na Vajnorskej. Nechýbal ani krátky kultúrny program. Naši žiaci opäť ukázali, čo všetko dokážu.

EVŠ -LITERÁRNE PRÁCE – OBVODNÉ KOLO

BLAHOŽELÁME

1.miesto , II.kategória , obvodné kolo

Nemyslím len na seba Veronika Molnárová 7.tr

Zimný vánok mi silno udieral do tváre a môj šál vial v povetrí , takže som si ho k sebe musela privinúť. V rukách som pevne držala tašku s oblečením, ktoré som niesla do detského domova. Prechádzky po meste mám veľmi rada, hlavne keď môžem pozorovať iných ľudí. No dnes moc času nebolo. Zato bola mimoriadna zima a ja som sa celá premrznutá už tešila, kedy prídem na miesto.

Nazrela som do výkladu obchodu a v jeho odraze som kohosi zbadala. Bolo to dieťa. Ale aké? Nebolo vyfintené, ani len normálne oblečené. Dievčatko malo asi 10 rokov a smutne stálo pri výklade obchodu na opačnej strane ulice. Oblečené mala len voľajaké handričky, lebo oblečenie sa to nazvať nedalo. Roztrhané tričko, také isté nohavice a na nohách len staré tenisky, ktoré si iste našla len niekde pri kontajneri. Triasla sa od zimy a prikrývala sa len kúskom starej šedivej deky. „Chúďatko“ pomyslela som si. Smutne pozerala do výkladu na bábiku, ktorá stála 10 eur. Tú si veru dovoliť nemôže. Na chodníku dole pri nohách jej ležal kelímok na peniaze. Podišla som k nej a smelo som sa opýtala: „ Ako sa voláš?“ Ona o to nesmelšie odo mňa odišla o krok ďalej, no i tak vyšlo z jej zmrznutých úst: „ Majka.“ „A nemáš nikoho známeho?“ spýtala som sa zvedavo.“ Neodpovedala, len ticho hľadela do zeme. Zamyslela som sa a začala šmátrať v bunde. Na zem sa mi vykotúľali mince. Boli tam 4 dvojeurovky. Zohla som sa po ne a jednu som jej podala. „ Tu máš , chod' si kúpiť niečo na jedenie. A počkaj, toto ti dám tiež.“ Povedala som a podala jej tašku. Bolo v nej oblečenie, ktoré mi už bolo malé. Keďže ho nemám kam dať nosím ho do detských domovov pre deti. Vyzerala, že by jej akurát sadlo. Zvedavo nazrela do tašky. „Ďakujem. Mám len mamu, lenže tá len upratuje v jednom malom obchode. Nikde inde ju nechceli prijať, a tak žijeme iba z toho, čo mi dajú na ulici a čo mama zarobí. Máme aspoň na jedlo. Ale aj to len niekedy.“ Na chvíľu sa odmlčala. „Vieš, môj otec zomrel už keď som bola malá a mama už vtedy nestíhala platiť účty. Najprv sme prišli o byt a nakoniec aj o to málo čo nám zostalo.“ Povedala smutne, ale nakoniec sa usmiala, lebo sa zase pozrela do tašky. „ Mama bude rada, že mám čo nosiť a aj jesť. A aj mne sa to oblečenie veľmi páči. To je po tebe?“ „Áno.“ Pousmiala som sa, aj keď mi prsty na rukách už omrzali od zimy.

„Veľmi ti ešte raz ďakujem. Tak ahoj.“ Povedala a utekala do potravín za cestou. „Ahoj.“ Ešte chvíľu som sa pozerala do obchodu cez omrznuté sklo a videla ju ako si kupuje rožky, minerálku a oblieka si môj starý sveter, bundu a na tvári jej neustále žiari úsmev. Aj mne sa na tvári objavil veľký úsmev a moje zmrznuté nohy a prsty ma donútili pohnúť sa z miesta. Ďalej som si prezerala výklady, ale teraz už opačným smerom, domov. Zrazu vo mne iskril oveľa lepší pocit. Pomohla som aspoň jednému človeku, a to ma robí šťastnou.

1.miesto, I.kategória, obvodné kolo

O chudobnej baletke Alica Štefanková, 4.A

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi morami bývala jedna rodinka. Ako všetci vieme, do každého domu príde buď šťastie a bohatstvo alebo chudoba a nešťastie. Bohužiaľ, do tejto rodiny prišla práve chudoba.

V tejto rodine žilo dievčatko Anička, ktoré snívalo o tom, že bude baletkou. Žiaľ, boli veľmi chudobní, a tak si to nemohli dovoliť. Anička sa chodila potajomky pozerať cez malé okienko na baletky, ktoré trénovali. Videla, ako skackajú, zabávajú sa a pri tom trénujú nové figúry. Obdivovala ich baletné trenčkoty. Boli krásne. Piškótky sa im ligotali ako diamanty. Keď sa Anička na ne pozerala, pomyslela si: “Keby sa našiel niekto, kto by mi pomohol, aby som sa mohla aj ja učiť tancovať a splnil by mi môj tajný sen.”

Pani učiteľka vedela o jej tajnom sne. Nelenila a začala zháňať sponzorov pre skromné a talentované dievčatko. S veľkým šťastím sa jej podarilo zohnať niekoľko peniažkov. Anička sa mohla konečne pridať k ostatným baletkám. Nikdy nezabudla na to, že iní ľudia jej pohli, aby sa jej splnil sen.

Keď vyrástla, otvorila si vlastnú telocvičňu, v ktorej cvičila malé baletky a vždy podporovala aj také, ktorým rodičia nemohli zaplatiť hodiny tanca.

3. miesto, I.kategória, obvodné kolo

Chudobný starček Julka Lengyelová, 4.

Bola raz jedna chalúpka. V nej žil chudobný starček. Mal jednu dcéru, ale tá si išla hľadať prácu ďaleko do sveta a dlho sa doma neukázala.

Jedného dňa išiel starček na trh. Pristavil ho kráľ a spýtal sa, či už zaplatil dane. Starček dane nezaplatil, a preto kráľ povedal, že ho nechá za to zbičovať.

Išiel veľmi smutný domov. Nemal z čoho zaplatiť, lebo jednu zlatku musel vracať rodičom, jednu požičiaval dcére a z tej jednej, čo mu zostala, nemohol zaplatiť 10 zlatiek na daň. Keď vošiel do chudobnej chalúpky, zbadal na stole desať zlatiek. Veľmi sa začudoval. Keď na druhý deň prišiel kráľ, starček vyšiel pred dom a dal mu tých desať zlatiek. Bol však nešťastný, že je dlžný tak veľa peňazí a nevie ani komu. Keď sa vrátil do chalúpky, zbadal pri stole svoju dcéru. Domyslel si, že mu prišla vrátiť zlatky, ktoré jej požičiaval.

Aby sa im žilo ľahšie, zostala dcéra doma so starčekom. Z dvoch zlatiek už mohli ľahšie našetriť na zaplatenie dane.

Poznaj svoje mesto

V rámci dejepisných vychádzok, pri ktorých poznávame historické objekty z obdobia 20. storočia, sme sa zúčastnili **15.3.2010** exkurzie vo filmových štúdiách na Kolibe, ktoré tam sídlili od roku 1953. V súčasnej dobe tam sídlia rôzne firmy, ktoré s filmami nemajú nič spoločné. My sme sa však zúčastnili prehliadky štúdia televízie JOJ. Dovolili nám nazrieť do zákulisia výroby televíznych novín a súčasných seriálov. Odhalili nám rôzne zaujímavosti z nakrúcania seriálu Odsúdené, z ktorých sme mali možnosť vidieť na vlastné oči G. Dzúrikovú alias Magorku. Vyjadrila sa, že dejepis v škole zvládala.

Denisa Gubičová a Michaela Stankovičová. 9.A

Štúdio Koliba je bývalý monopolný výrobca filmov na Slovensku. Vo veľkom areáli štúdií sídli aj televízia JOJ. Stojí tu vila pre súťažiacich z reality šou VyVolení, v ktorej sa nakrúcajú časti seriálu Panelák a Odsúdené.

MAREC Mesiac knihy

Desatoro čitateľom

1. Spomeň si zakaždým, keď berieš vypožičanú knihu do ruky, že nie je tvojím majetkom a že ju musíš vrátiť včas a celkom neporušenú.
- 2. Vypožičanú knihu zaobal' doma hneď do papieru. Neber ju do nečistých rúk. Pamätaj, koľko čitateľov bude chcieť ešte za tebou čítať tú istú knihu, čistú a neporušenú.**
3. Ušpinená kniha budí ošklivosť, prenáša i nákazlivé choroby. Preto neobracaj strany naslinenými prsty, nevkladaj medzi ne tužky, nezahýbaj rohy strán.
- 4. Pri čítaní nevyvracaj a nerozlamuj chrbát knihy, keď leží na stole, neopieraj sa o ňu rukami, neodkladaj knihu na miestach vlhkých alebo zaprášených.**
5. Nečítaj pri jedle ani v posteli.
- 6. Nezáleží na počte kníh, ktoré si prečítal, ale na tom, čo a ako si čítal.**
7. Čítaj pozorne a oddane, nečítaj len očami, ale čítaj srdcom. Nepreskakuj pri čítaní odstavce alebo i celé strany.
- 8. Vypisuj si, čo sa ti pri čítaní najväčšmi páčilo, čo ťa uchvátilo : významné vety, zaujímavé výpovede. Poznamenaj si krátky obsah knihy, titul a spisovateľa.**
9. Nečítaj mnoho naraz, ale čítaj každý deň – a každý deň niečo dobrého vykonaj.
- 10. Uč sa z kníh Dobru a pravdu. V tom je zmysel života.**

Z knihy Quo vadis? od Henricha Sienkiewicza vydanej nákladem Kníhtlačiarskeho učastinárskeho spolku v Turčianskom Sv. Martine v r. 1920

NAPÍSAALI SME BĀSNE O KNIHE

Tajomstvo

Knihy nám veľa toho dali,
a nikdy za to nič nepýtali.
Každý kto má knihy rád,
nemusí sa nudy báť.

Ak chcete niečo vážne vedieť,
nenechajte to len tak letieť.
Môžeme sa to dozvedieť z kníh,
každý môže zmúdriť z nich.

Ľudia si kladú otázku ohľadom kníh.
Je vari možné zmúdriť z nich?
Ja na túto otázku odpoveď mám:
z kníh môže zmúdriť každá dáma i pán.

PETER BOMBA 7.A

Čary

Ó, Čáruška, očar ušká
krásnym slovom básnika!
Očar oči obrázkami,
nech si s nami krása potyká.

Očar deti, ako víla
Rojkov -samotárov.
Zver im, kde zlá striga skryla
šťastie s ľudskou tvárou.

PAULÍNA VRONKOVÁ 6.A

Knihy trochu ináč

Ukrutná nuda mi otriasa telom,
už zasa nemám s kým ísť von.
Sadnem si a čítať skúsím,
ale knihy moc nemusím.

Ja s nudou zatočím ináč,
proste si sadnem za počítač.
Dnes už vedía všetci,
že internet je plný dobrých vecí.

Nájdeme tam informácie,
pre komplet všetky generácie.
Len rodičia sa trápia preň,
zas som online celý deň.

BARBORA SLÁVIKOVÁ 7.A

Listujem

Listujem strany, strany z papiera,
oživávajúce písmenka, písmenka krásy.
Listujem strany, strany múdrosti,
všemocné skúsenosti, skúsenosti pravdy.

Listujem strany, strany prekrásnej knihy,
krása myšlienky iných.

Listujem strany, strany novej sily,
ktoré obsahujú už len knihy.

NIKOLA MADROVÁ 7.A

Knihy

Keď mi nejde internet, keď ma nudí celý svet,
hneď pozriem sa na poličky,
kde mám perfektné knižky.
Sú to knihy pre chalana, kupuje ich moja mama.

TOMÁŠ ŠANDOR, 5.A

O knihe

Kúpil som si knihu, nemala žiadnu chybu.
Mala 200 strán, čítal som ju sám.
Bolo ich tam hojne, iba jedna bola o vojne.
Ja mám vojny rád, čítal som ju viackrát.

MAREK PRIESL, 5.A

MESIAC KNIHY

Tento mesiac nazýva sa marec,
a neznamená len- poberaj sa starec.
Je to práve mesiac knihy
takže deti, nie aby ste ležali!

Máte doma plno kníh,	Čítajte po celý rok,
prečítajte veľa s nich.	v marci, v máji
Knižiek nikdy nie je dosť,	v pondelok aj utorok.
prinesú vám len radosť.	Zažijete, čo ste nezažili,
Takže poďme, otvárajte knihy!!!	

Alan Dolán 5.A

Báseň o čítaní knihy

Keď si čítam túto knihu,
nechcem čítať žiadnu inú.
Čítam, čítam strašne dlho.
Než mám ísť spať, dočítam to.
Či už sonet, či už balada,
počas čítania je dobrá nálada.

Filip Lajcha 7. A

KNIHA

Do knihy sa pozerám rád.
Kniha je vždy môj nový kamarát.
Dobrodružstvo a napätie, zažijem
s ňou.
Veľa miest a krajín, tiež prejdem
s ňou.
Keď večer všetko stíchne,
ja svetlo si zažnem a do knihy
nazriem.

Kniha mi dobrý spánok naladí,
viečka mi riadne unaví.
Preto idem rýchlo spať,
lebo ráno sa s ňou stretnem zas.

Laura Kratochvílová, 6. A

Náš pán sused

Náš pán sused, múdry pán,
hlavu v knihách často má.
Zbierka jeho úžasná je,
on vášnivým čitateľom je.

Číta v parku, číta v sade,
číta knihy v jednom rade.
V obľube má detektívku,
Nepohrdne ňou ani na chvíľku.

Keď ho stretnem na ulici,
Rumeň má vždy na líci.
V ruke nosí svoju paličku,
a múdrosť kníh má v maličku.
Patrik Mercek, 7. A

Encyklopédia

Letí, letí správa svetom,
že kniha dáva rozum deťom.
Deti kričia sláva, sláva.
čítať ju budú už od rána.

Dozvedia sa nové veci,
to chcú predsa všetci.
Ako rastie tráva, strom,
čo nájdeme pod krikom.

Kniha pre to stvorená
je encyklopédia prírodná.
Matúš Kain, 6. A

MAREC- mesiac kníh

Kniha je múdrosť, učiteľka,
v každej je vždy dobrá myšlienka.
Knihy sú pre nás veľmi vzácne,
v nich sa každý cíti nebojácne.

Ak čítaš knihu, vzi sa do nej,
staneš sa princom v krajine
zázračnej.
V knihe sa môžeš hocikým stať,
ak ju budeš často čítať.

Tak nesúď knihy len z obalu,
otvor ju, nakukni, prečítaj
z obsahu.
Ak ťa kniha zabaví, prečítaj ju
hneď,
v knihe sa môžeš vrátiť
aj tisíc rokov späť.
Veronika Molnárová, 7. A

Nie je to vôbec strata času

Pozrieť sa do knihy,
nie je žiadna veda.
Síce stratím trochu času,
no viac mi netreba.

Nie je to vôbec škoda času,
Je to moja malá škola,
do ktorej vždy rada idem.
Nejaký dej už v sebe schová,
krásna, múdra kniha moja.
K. Sláviková 7.A

Keď ju miluješ, nie je čo riešiť

Knihy v taške, v knižnici.
Knihy doma, v lavici.

Ani neviem ako často,
ani neviem ako veľa.
Sú pre mňa čisté zlato,
stále by som čítala.

Každá má svoj dej,
a ja kamarátov v nej.
Vždy ma veľmi zaujmú,
oči sa mi v noci nezavru.

Milujem knihy.
Neviem s nimi prestať.
A keď je koniec,
chcem spisovateľov trestať.

Je to trochu zmetené,
ale iba trochu.
Proste sú úžasné,
nad mojím srdcom tvoria strechu.
Livia Rydzoňová 7. A

BEZ NÁZVU

Kniha je môj kamarát,
tú ma predsa každý rád.
Telku pozrieť môžem si,
no s knihou tvorím príbehy.

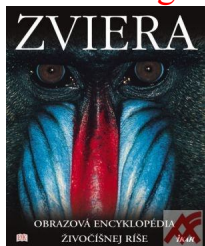
Dobrodružstvo, romantika,
kniha je vždy rozhodnutá.
Spisovateľ toť kúzelník
vymýšľa príbehy ako nik.

Hodnota, čo kniha má,
nekonečnú cenu má.
Odpočívať chceme stále,
s knihou je to veľmi ľahké.
Anna-Mária Beňová 7. A

Čo čítajú šiestaci???

Ivan Gelinger

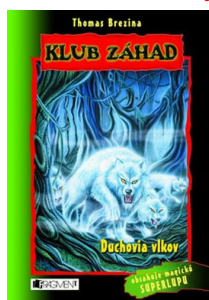
Mojou najobľúbenejšou knihou je encyklopédia ZVIERA. Bol to veľmi vzácny darček na Vianoce, keď som mal šesť rokov. Je to kniha o všetkých druhov zvierat: obojživelníky, plazy, cicavce, hmyz, ryby, bezstavovce, vtáky. Na začiatku knihy je písane o našej zemeguli, o rôznych podnebiach, o živote zvierat v týchto častiach zeme a aj mestách. O zvieratách je písane podrobne, kde sa vyskytujú, čo žerú, ako si stavajú nory a hniezda. Je tam aj písane o rozmnožovaní zvierat, o ich starostlivosti o svoje potomstvo, aj o nebezpečnosti pre ľudí. Obrázky v tejto knihe sú veľmi pekné, verne zobrazujú zvieratá. Táto kniha je poučná a vždy si v nej rád zalistujem.

Laura Kratochvílová

Princeta a Kapitán som si kúpila na bibliotéke, lebo ma zaujala jej ilustrácia. Napísala ju Anne-Laure Bondouxová. V tejto knihe sa píše o 15 ročnej Princete Malve, zákonitej dedičke Galnicijského trónu. Mimoriadne vzdelaná a sčítaná dievčina sa má vydať proti svojej vôli. Ona však chce sama rozhodovať o svojom živote, preto sa rozhodne utiecť. Búrka zaženie jej loď ďaleko na východ k bojovým kočovým kmeňom. Prežíva účasť dobrodružstvá a s neuveriteľnou vytrvalosťou a húževnatosťou prekonáva všetky prekážky. Cestu jej skríži odvážny kapitán Orefeus, do ktorého sa zaľúbi. Hlavný hrdinovia spolu s ďalšími piatimi členmi posádky sa musia podrobiť mnohým ťažkávacím skúškam, v ktorých spoznávajú cenu pravého priateľstva a nachádzajú zmysel života. Ich cesta pripomína báju odyseovskú dobrodružnú plavbu antickým svetom a upúta každého čitateľa ako upútala aj mňa.

Michal Solčány

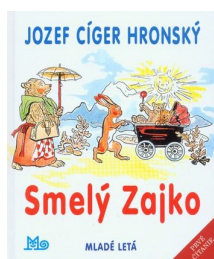
Moja obľúbená kniha je od Thomasa Brezina-Klub záhad. Prvý krát som ju uvidel, keď som išiel zo školy na Bibliotéku. Našiel som ju v malom obchode. Prvý diel, ktorý sa volá Duchovia vlkov som si kúpil za dobrú cenu. Keď som došiel z výletu tak som si ľahol a čítal. Strašne sa mi zapáčila a keď som si ju celú prečítal, tak som si kúpil moju najobľúbenejšiu časť Klubu Záhad-Skrýša posledného vlkolaka. Tú už pri čítaní som zistil, že bola super. Vystupovali tam postavy: Jupiter, Nick, Vicky a Jupiterovo domáce zvieratko Kox. Kniha má jednu zvláštnu vec, ktorú knihy nemajú. Každý diel obsahuje magickú superlupu, ktorá odhaľuje na určitých obrázkoch skryté veci. Po prečítaní oboch dielov som sa rozhodol, že si dokúpim ostatné diely Klubu záhad.

Matúš Kain

Moja najobľúbenejšia kniha sa volá Kronika rodu SPIDERWICKOVEOV od Tonyho Diterlizzioho a Holly Blachovej. Túto knižku mi odporučil môj dobrý kamarát. Hneď sa mi zapáčila. Táto kniha má 5 dielov, je malá, tenká a ľahko sa číta. Ideálne pre mňa. V tejto knihe vystupuje mnoho nadprirodzených postáv. Autori vytvorili úžasný, fantastický svet, do ktorého sa rád vraciam. Kniha bola aj sfilmovaná.

Simona Szilliová

Knihu Smelý zajko napísal spisovateľ J.C. Hronský a vybrala som si ju preto, lebo ju mala ešte moja mamina, keď bola malá. Táto kniha má pre mňa veľký význam aj preto, že mi ju maminka čítala vždy, keď mi bolo nedobro alebo keď sa mi snivali zlé sny. Kniha je o smelom zajkovi, ktorý mal skromných rodičov a tým jedného dňa oznámil, že ide na vandrovku. Zajačík precestoval veľa, stretol sa s vranou či krtkom a musel slúžiť aj jednej medvedici. Zajko cestoval stále. Či v mraze a či v lete. Zajko bol dokonca aj u krajčira. No keď som toto dopísala, tak som si povedala, že si tú knižku znovu prečítam a pospomínam na zajkove zážitky.

OBVODNÉ KOLO V GYMNASTICKOM ŠTVORBOJI

18 NAŠICH ŽIAKOV REPREZENTOVALO NAŠU ŠKOLU

A VŠETCI BOLI ÚSPEŠNÍ.

PRINIESLI SME 18 MEDAILÍ.

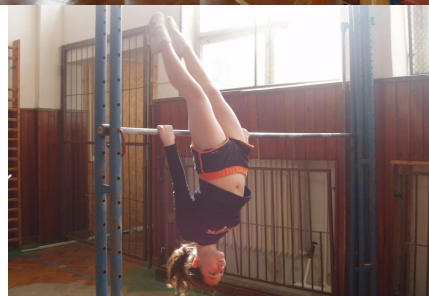
3. Miesto

Katégória A – dievčatá : KUKLOVSKÁ EMMA
MARTINOVIČOVÁ DOMINIKA
PAVLOVSKÁ NATÁLIA
KRISTÍNOVÁ EVA
MARHULOVÁ NINA

3. Miesto

Katégória B – dievčatá : VAJCÍKOVÁ JANKA
PHAM VANOVÁ SIMONA
VANČOVÁ BARBORA
OLŠOVÁ REBECCA

2. Miesto

Katégória B – chlapci : MIKULÁŠEK MIRO
MACEJKA MARIÁN
ŠARAJ JANKO
ŠANDOR TOMÁŠ
PRIESL MAREK

2. Miesto

Katégória C – dievčatá : ONDEROVÁ TÁŇA
MADROVÁ NIKOLA
KOLÓNYOVÁ ANDREA
SZILLIOVÁ SIMONA

1. Miesto jednotlivcov v kategórii A – KUKLOVSKÁ EMMA

GRATULUJEME !

OBVODNÉ KOLO VO VOLEJBALE CHLAPCOV

Obhájili sme **1. miesto** z minulého školského roka

Postupujeme na krajské kolo

Kapitán : Bondor Denis,

Slováček Tomáš, Haluza Radovan, Šefčík Marek,

Zavarcsík Patrik, Lukáček Dominik, Szocs Patrik,

Backár Adam, Pekárik Martin

Prvotiny

Simona Szilliová 6.A

1

Ráno na slnko pozeráš,
večer pri hviezdach zaspávaš.
No keď prší, slnko odchádza,
a keď hmla je, hviezda zachádza.

Prší deň, prší celú noc,
kto im príde na pomoc?
Veľa ľudí stretne sa,
pomôcť druhým odváži sa.

Možno zdá sa to byť ľahké,
či také či onaké.
No nie príliš ťažké na to,
aby nestálo to za to.

2

Vietor sa smeje na listy,
ktoré zvláštne hýbu sa.
Stromy zoradené ako dva mosty,
ktoré na seba týčia sa.

A ja len brodím sa tým lesom krásnym,
víly len vidím tam.
Vidím kvety pod slnkom jasným,
veď tu mám včielky, tak nie som celkom sama.

Pod stromom chlapček s dievčatom,
tak krásne sedia si.
Na dľaň pozrieš s úsmevom,
a tvoje oči zrazu žiaria ti.

3

Máme na bolesť nový liek,
dáme srdce do škatuliek.
Zrazu srdce otvoríš,
a potom sa len zobudíš.

Bol to sen či realita?
Veľa ľudí sa ma to pýta.
Aj keď poviem nie,
možno to len tak znie,

Ale mnoho ľudí verí,
že to sú tie krásne čary.
Čary lásky bohatej,
občas vetrom odvíatej.

DEŠIFRUJ!

22

* * * * *

⑨

[illegible][illegible][illegible][illegible]

23

A	.-
Á	...-
B	...-
C	...-
D	..
E	.
F	...-
G	...-
H	
I	..
J	...-
K	...-
L	...-
M	--
N	.-
O	--
P	...-
R	...-
S	...
T	-
U	...-
V	...-
W	.-
X	...-
Y	...-
Z	--
Q	...-

ŽIVOT V MESTE

TO JE
NÁDHERA!

BAHRAJN IRÁN

BANGLADĚŠ

BHUTÁN

SLOVENSKO

NIGÉRIA

GAMBIA

SRÍ LANKA

IRAK

VIETNAM

SENEGAL

RAKÚSKO

ALBÁNSKO

SÝRIA

FILIPÍNY

ZAMBIA

AZERBAJDŽAN

ŠVAJČIARSKO

OMÁN

INDONÉZIA

POLSKO

BOLÍVIA

PAKISTAN AFGANISTAN

MAROKO

KUBA

JAMAJKA

MONGOLSKO

MALI

MOZAMBIK

MALTA

GRUZÍNSKO

PERU

IZRAEL

PANAMA

EGYPT

SLOVINSKO

NEMECKO

NIKARAGUA

JAPONSKO

NÓRSKO

UGANDA

TALIANSKO

TURKMÉNSKO

KOLUMBIA

TOGO TURECKO

POZNÁŠ TIETO

ŠTÁTY?

ÁNO?

TAK POTOM

VYHĽADAJ

V TAJNÍČKE

ICH HLAVNÉ

MESTÁ.

A	T	A	K	I	S	I	L	I	B	T	O	T	U	P	A	M	C	H	C	E
J	E	R	U	Z	A	L	E	M	A	L	I	N	A	M	M	A	E	A	B	
U	H	R	A	K	A	D	Y	K	O	L	O	M	B	O	A	N	R	E	B	
B	E	N	K	R	Á	I	S	L	A	M	A	B	A	D	N	A	M	P	N	
A	R	B	A	G	D	A	D	L	U	J	N	A	B	I	A	G	E	A	K	
A	Á	K	S	A	M	I	L	U	H	P	M	I	H	T	V	U	R	N	I	
V	N	R	U	E	Č	Ľ	U	B	Ľ	A	N	A	O	S	A	A	C	A	N	
A	L	A	L	Ú	S	A	N	Á	Ž	I	Í	L	O	A	H	T	U	M	G	
L	A	T	O	K	I	O	U	K	A	B	L	M	T	Š	A	O	S	A	S	
S	T	Á	R	O	K	A	M	A	B	U	R	T	S	C	H	L	G	K	Í	T
I	R	B	A	M	E	M	S	Ň	E	D	E	I	V	A	A	O	S	L	O	
T	A	N	B	A	K	Á	H	D	A	L	B	O	T	B	P	B	A	O	N	
A	K	A	A	J	O	N	A	H	L	O	M	É	D	A	M	O	M	M	B	
R	A	L	T	I	R	A	N	A	R	I	H	Á	K	D	A	R	A	Í	E	
B	J	U	S	T	A	M	V	A	R	Š	A	V	A	R	K	A	D	R	Ť	

